

Smäd.

Br. a s. na úvod nazrieme do známeho príbehu o Samaritánke. Nebudeme skúmať všetky detaily stretnutia P. Ježiša so Samaritánkou. Príbeh dobre poznáte, a celý si ho môžete prečítať u Jána **4, 1-41**. Prečítam teraz iba niektoré verše. Na úvod mám pre Vás otázku, čo si myslíte, aký bol kľúčový problém v živote tejto samaritánskej ženy? Najskôr dva verše.

Jána 4, 10 *Ježiš jej na to povedal: Keby si vedela o Božom dare a kto je ten, čo ti hovorí: Daj sa mi napíť!, ty by si požiadala jeho a on by ti dal živú vodu.*

13 *Ježiš jej povedal: Každý, kto pije z tejto vody, bude opäť smädný. 14* *Kto sa však napije z vody, ktorú mu dám ja, nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života.*

Podľa textov, ktoré sme čítali si myslím, že kľúčovým problémom Samaritánky bol smäd. A tento smäd sa v jej srdci ešte znásobil, jej vlastné vedomie smädu sa znásobilo, pri stretnutí Ježišom.

Dnes chcem hovoriť o tom čo je príčinou nášho smädu a mnohej bolesti a trápenia v ľudskom živote, ale hlavne o riešení, ako sa s prázdnotou, bolesťou a trápením vysporiadať.

Prichádzame na svet hladní a smädni. Myslím teraz nie na prázdnotu žalúdka, ale našej duše, srdca. Myslím na bytostne dôležité túžby a potreby, ktoré potrebujeme naplniť. Možno večný optimista, alebo naopak unavený človek, povedia: „Nemáš niečo pozitívnejšie?“ Áno, samozrejme mám. Ale najskôr predsa len skúsme sa s trochou odvahy pozrieť do seba.

Ako sa prejavuje prázdnota v nás? Či si to chceme priznať, alebo nie, každý pozná ten zvláštny stav dočasnej spokojnosti. Snažíme sa tú prázdnotu a nespokojnosť, ktorá v nás drieme niečim zaplniť, vyplniť, alebo potlačiť. Niekedy až bolí. Kedy? Určite vtedy, keď sa nám vymykajú spod kontroly udalosti, alebo strácajú vzťahy a veci, ktoré nás svojim spôsobom naplňali, uspokojovali, na ktorých sa zakladá naša spokojnosť so životom. Každý nech si tu doplní svoj život, svoje vzťahy, svoje okolnosti, istoty, možno aj chvíle prázdnoty života.

Je to tak, že čím väčšiu hodnotu majú pre nás určité veci, okolnosti, alebo vzťahy, tak tým viac nás bolí, keď ich strácame, alebo sa vymykajú našej kontrole. Čím väčšiu hodnotu to všetko pre nás má, tým väčšie sklamanie prežívame. Tým väčšiu prázdnotu zakúšame. Je samozrejme skvelé mať plnohodnotné vzťahy, pekné veci, a je prirodzené, že to bolí, keď sa nám niečo z toho nedostáva. Dôležité je však čo od vzťahov očakávame a čo je v našom živote na prvom mieste. A ako spracujeme to, keď nejde beh života podľa našich túžob.

Sú také dve cesty, dva spôsoby ako sa my ľudia v živote vysporiadavame s prázdnotou, stratou, sklamaním a bolesťou.

Prvá je cesta je, že si prázdnotu nechceme priznať a utekáme od nej. Je to cesta hnevu, nevlúdnych reakcií voči druhým, sebaľútosti, sebaobranou, prehnanej náročnosti na druhých, manipulácie s druhými, a závislosti na čomkoľvek, či hromadenia čohokoľvek. To je cesta, ktorá vedie do satanových slepých uličiek. Často sa človek na tejto ceste zapína do režimu mať namiesto myť. Myslí si, že mať viac áut, viac peňazí, viac TV kanálov, alebo mať niečo novšie = mať viac šťastia. Nenaplnilo nás jedno, skúsime druhé. Nenaplnilo nás druhé, skúsime tretie.

A tak striedame veci, snažíme sa zmeniť okolnosti, striedame vzťahy, kamarátov, partnerov, manželstvá. Je to útek od zodpovednosti, snaha o okamžitú úľavu a pohodlie. Sklamanie sa dá dočasne potlačiť vášňou, hudbou, cigaretou, tancom, pohárikom, čímkoľvek. Nesupokojí ma táto závislosť, skúsím inú. Stagnuje mi vzťah s terajším nudným partnerom, tak skúsím flirtovať s iným.

Sklamali ma ľudia, sklamal ma Boh, skúsím to bez nich, bez Neho. Táto cesta nám kradne spánok, pokoj s ľuďmi, pokoj so sebou a s Bohom. A satan to dobre vie, preto prichádza vždy s lákavými ponukami na dočasnú úľavu.

Aj veriacemu človeku môže v živote unikať to najdôležitejšie. Rozumovo verí v Boha, ale nedovolí, aby sa Boh pre neho stal Prvým aj Posledným, Alfou a Omegou, všetkým. Človek dokáže natoľko potlačiť svoju prázdnotu, že žije navonok morálnym, často ešte aktívnejším náboženským životom, ale chýba mu život. Jeho duchovnosť je akási umelá, nútená, nepriťahuje druhých k Bohu. To všetko vychádza zo zúfalej snahy zaplátať bolestivú prázdnotu. Nechceme ju vidieť a cítiť. Chceme sa jej zbaviť a pokiaľ možno ihneď, tu a teraz, ale bez Ducha Svätého. Utekánie od bolesti a priznania si prázdnoty otupuje našu schopnosť milovať. Takýto stav môže byť dokonca časovanou bombou.

Keď som predčasom nad týmto všetkým uvažoval, tak sa mi snívalo, ako som sa s niekym pohádal o pravde. Ten človek mi tvrdil, že Biblia sa mylí, predkladal mi nejaké roky. Zvýšeným hlasom som mu protirečil a hneval sa na neho ako môže veriť takým blbostiam. Zobudil som sa a srdce mi búchalo, akoby sa to naozaj stalo 😊. Uvedomil som si, že keď nemám v srdci Krista tak takto v krízovej situácii môže vyzeráť moje "kresťanstvo" hnevu a kritiky, moja snaha svedčiť o pravde, bez Krista.

Druhá cesta je cesta lásky.

Aj keď prázdnota je bolestivá, niečo životne dôležité v tej bolesti a prázdnote môžeme objaviť. Čo potrebujeme urobiť, je neuhnúť jej pohľadom, naopak potrebujeme túto prázdnotu prijať, priznať si ju. Tu však nesmieme zaparkovať!!! Nie sme totiž na tomto svete ponechaný napospas beznádeji, v tej prázdnote totiž čaká náš Spasiteľ. Je to Božia milosť, keď si vtedy môžeme uvedomiť, že pocit sklamaní, vedomie biedy života nám odkrýva tú časť nášho srdca, ktorá túži po niečom ďaleko väčšom, čo nám nemôže dať ktokoľvek a čokoľvek na tomto svete...

Náš smäd po niečom väčšom nemôžeme uhasiť niečím dočasným. Náš najhlbší smäd, tie najhlbšie potreby nám nedokážu naplniť ani naši najbližší a ani žiadne veci. Jedine Boh. Len On.

Ježiš Samaritánke pri studni povedal:

Jn 4,13 *Ježiš riekol: Každý, kto pije z tejto vody, bude zase žízniť.*

Žena, ak budeš do konca života piť len túto vodu zo studne, ak budeš v živote prahnúť po tom, že Tvoj smäd bezpodmienečnej po láske a šťastí uhasí Tvoj šiesty muž v poradí, ktorý Ti ani nie je mužom, opäť budeš sklamaná a smädná.

Jn 4,14 *Kto by však pil z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky, ale voda, ktorú mu ja dám, bude v ňom prameňom vody prúdiacej k večnému životu.*

Samaritánka si v Ježišovej blízkosti naplno uvedomila, a po chvíli aj priznala, svoj smäd, svoju duchovnú vyprahlosť. Ježiš jej odkryl bolestivú realitu a prázdnotu jej vnútra. Ona však zároveň poznáva Niekoho, kto ju prijíma a má niečo, čo jej skutočne chýba, čo presauhje čas a hodnoty nášho pozemského života.

Jn 4,26 *Ježiš jej povedal: Ja som to — ten, čo sa rozpráva s tebou.*

Ježiš ju presvedčil, že On je Mesiáš, ktorého hľadá. Ona uverila Ježišovym slovám. Hovorila s niekym o kom už počula, že prichádza, Kristus, ktorý ľuďom oznámi všetko. A v tomto oslobodzujúcom poznaní našla aj odvahu vydať komukoľvek svedectvo o svojom Spasiteľovi.

28 *Žena nechala teda tam nádobu, odišla do mesta a hovorila ľuďom: 29 Pod'te sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som robila; či to nie je Kristus? (ECAV preklad) Samaritánka absolvovala Rýchlokurz evanjelizácie pri studni.:—)*

Čo je to teda za vodu, ktorú ponúkol Pán Samaritánke? A akú vodu dnes ponúka nám všetkým?

Jn 7, 37 *Posledný veľký deň sviatkov Ježiš vstal a zvolal: Ak je niekto smädny, nech príde ku mne a nech sa napije ten, 38 kto verí vo mňa. Ako hovorí Písmo: Prúdy živej vody budú tiecť z jeho vnútra. 39 To povedal o Duchu, ktorého mali prijať tí, čo v neho uveria.*

Kristus a Jeho Svätý Duch je tou živou vodou. **Jn 6,37 b** *...„nech sa napije ten, 38 kto verí vo mňa“.* Viera v Krista je jediná cesta ako uhasíme náš smäd. Je to nádej na Kristov návrat, ktorý ovplyvňuje náš život, ku ktorému nás vedie Duch Svätý. Kristus nás uschopňuje k životu v dôvere v Neho. Keď pochopíme a prijmemo fakt, že jedného dňa bude každá naša túžba naveky a úplne naplnená, naučíme sa žiť bez toho, aby sme teraz niečo požadovali. Nádej na Kristov návrat je protijedom na sklamanie. S dôverou v Boha sme schopní milovať a riskovať ďalšie sklamanie a smäd. Ten smäd nás však opäť privedie k hlbšej nádeji skrze Ducha Svätého a ešte k väčšej schopnosti milovať. Čím väčší smäd, tým hlbšia skúsenosť s Tým, kto je zdrojom života.

Kristus, naša nádej, náš smäd raz navždy uhasí. Zaslúbil, že voda, ktorú nám dáva, je prameňom vody prúdiacej k večnému životu. Tam je naša nádej, v Kristovi, vo večnom živote s ním.

Každý hľadá šťastie, snaží sa zaplniť prázdnotu v duši. Ďakujme z celého srdca Bohu, že môžeme poznať pravdu života, že šťastie tkvie skôr v nádeji než v stálom pociťovaní šťastia tu a teraz.

Sú dve cesty, spôsoby ako sa vysporiadavame s prázdnotou svojho vnútra, ako uhasiť smäd. Tá dobrá je cesta lásky, cesta prijatia Božieho riešenia na uhasenie smädu. Je založená na slovách a sľube Spasiteľa.

Ján 14, 1 *Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! 2 V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? 3 Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.*

Šťastie tkvie skôr vo viere a v nádeji na večnosť s Kristom, než v prežívaní šťastia v tomto porušenom svete.

V Božom Slove je veľa príbehov, kedy sa ľudia pri stretnutí s Bohom, s Ježišom, rozhodovali, ktorou cestou sa vydajú. V závere spomeniem aspoň jeden príbeh.

Bohatý mládenec prišiel za Ježišom a spýtal sa ho, čo dobrého má ešte robiť, aby mohol mať večný život. **Mt 19,16-22**. Pán mu nevytkol Jeho spôsob ako chápe získanie večného života. Pripomenie mu prikázania, z pohľadu ktorých sa mládencovi zdá, že už tam nie je nič, čo by mohol vylepšiť. Ved' podľa svojho presvedčenia miluje dosť. Ježiš mu však povie: **Mt 19, 21** *Riekol mu Ježiš: Ak chceš byť dokonalý, chod', predaj majetok, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebesiach; potom príď a nasleduj ma!*

Pán Ježiš odkryl mládencovi veľmi bolestivé miesto v jeho srdci, miesto ktoré zaplnil majetkom. Toto citlivé miesto zaplnené peniazmi bolo pre neho istotou, ktorej sa nedokázal vzdať. Vyhovel sa tejto bolestivej pravde a ceste uzdravenia z milovania peňazí. Aj keď si myslel, že zachoval dokonale prikázania, tak v Ježišovej prítomnosti zistil, že nezachoval, lebo mu Bohom boli peniaze. Viac miloval peniaze ako Boha a bližneho. Nateraz sa rozhodol pre opačnú cestu než bola závislosť na Bohu, vyhol sa Ježišovi.

Mt 19, 22 Keď mládenec počul túto reč, odišiel zarmútený, lebo mal mnoho majetku.

Všimnite si, že odišiel zarmútený. Skutočné šťastie by okúsil, keby posunul peniaze vo svojom rebríčku hodnôt na adekvátne miesto.

Všetci, máme niekedy tendenciu uhýbať od Božieho spôsobu ako sa vysporiadať s bolesťou, sklamaním, prázdnotou. A Ježiš to veľmi dobre vie a rozumie tomu. Preto hovorí: Nech sa Ti srdce neznepokojuje! Pozrime sa na Pána Ježiša, jeho príbeh. Je napísané:

Žid 4,15 *Ved' nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale (máme Veľkňaza), podobne pokúšaného vo všetkom, (ale) bez hriechu.*

Pán Ježiš ako človek prešiel rôznymi skúškami. Ježiš bol bez hriechu. Hriech mu nespôsoboval pocit nenaplnenosti z odlúčenia od Boha, tak ako nám. Ale aj Jemu ponúkal diabol úľavu od bolestí, ktorými mal prejsť. Bol pokúšaný diablom v ťažkých a najťažších chvíľach.

Mt 3,3 *Prišiel k nemu pokušiteľ a povedal: Ak si Boží Syn, rozkáž, aby sa z týchto kameňov stali chleby.*

Netráp sa, uľahči si cestu.

A nakoniec: **Mt 27, 40** *...a hovorili: Hej, Ty, čo boríš chrám a za tri dni ho vystavíš, zachráň sa, ak si Syn Boží, a zostúp z kríža!*

Zostúp z kríža, zachráň sa. Ježiš však neuhol od cesty bolesti, lebo milovať znamená aj trpieť, aj zomrieť. Neexistuje totiž iný spôsob, ako si nás Boh môže získať, aby sme mu dovolili vyčistiť a zaplniť to prázdne miesto, ktoré vytvoril hriech. Keď vidím ako ma Boh miluje, dám mu prvé miesto v živote.

Na úplný záver jeden zvláštny text apoštola Pavla, ktorý je zasadený do kontextu, keď Pavol radí ako žiť, či v manželstve, či nie, radí slobodným, radí manželom.

1 Kor 7, 29 *Myslím si, bratia, že čas je krátky! Napokon aj tí, čo majú ženy, nech sú, akoby nemali. 30* *Tí, čo plačú, akoby neplakali; tí, čo sa radujú, akoby sa neradovali, čo kupujú, akoby nič nemali, a tí, 31* *čo užívajú svet, akoby neužívali, lebo terajšia podoba sveta sa míňa.*

To je zaujímavé. Mám manželku, ktorú milujem, deti, ktoré milujem, rodinu, ktorú milujem, blízkych, ktorých milujem. Ale mám žiť, akoby som ich nemal. Keď plačem, mám plakať, akoby

som neplakal, keď sa radujem, akoby som sa neradoval. Keď sa teším s kupovania niečoho, mám to brať, akoby som nič nemal. Keď si užívam svet, akoby som si ho neužíval.

Otvoril som rôzne preklady, takže nebolo to zlou verziou Biblie☺. Chce Pavol veriacemu odoprieť skutočné vzťahy, radosť, smútok, veci? Určite nie. A bolo by hriechom, keby sme tie vzťahy, ktoré máme, flákali, zanedbávali. Hovorí len, že čas života je krátky, a že všetko raz pominie, a ak život chceme prežiť naplno pre druhých, tak je tu niečo čo prevyšuje všetko. Je to Pán Ježiš.

1 Kor 7, 35 *Toto vám však hovorím na váš ošoh, nie aby som vám na krk hádzal slučku, ale aby ste sa dôstojne, neprestajne a sústredene venovali Pánovi.*

Najvyšším poslaním v našom živote je ukázať deťom, blízkym, a všetkým okolo nás, že našim jediným zdrojom skutočnej radosti, zmysluplnosti a šťastia na tomto svete je Ježiš. A že Jeho milosť nám stačí. Je dobré keď, sme smädný a prosíme Ježiša, aby zaplnil to prázdne miesto a celú našu bytosť Jeho Duchom.

Ž 63,2 *Bože, Ty si môj Boh, ja Teba hľadám; po Tebe žízni moja duša. Po Tebe **prahne** moje telo ako zem suchá a bez vody, vyprahnutá.*

Nech je každodenná túžba po Bohu skúsenosťou nás všetkých.

Pozn. V zamyslení boli použité niektoré myšlienky z knihy „Uvnitř“ od kresťanského psychológa Larryho Crabba.